

Markéta Kučerová: Proti proudu

Zabil jsem ho. Zabil jsem svého syna. Svě dítě.

Nic necítím. Ani po padesáti letech. Nic. Necítím smutek nebo bolest, radost nebo štěstí.

Prázdnost.

Ale Ona něco cítila. Ona milovala svou matku, milovala svého – našeho – syna. Přestože on byl důkazem Jejího hříchu.

Byl jsem na Její svatbě. Brala si někoho z města. Už se neukázala. Ta babice – Její matka – zemřela před pětadvaceti lety. To bylo naposledy, co jsem viděl člověka. Až dosud. Po čtvrtině století sem konečně vkročila živá bytost. A úplně mi změnila život.

Nebýt jejích slz, nevšiml bych si jí. Seděla na lávce u mého jezírka a usedavě plakala. Voda z jejích očí se mísila s mou vodou. Bosýma nohama mírně pohupovala ve vodě. Mohl jsem ji stáhnout k sobě. Mohl jsem jí udělat to, co jsem provedl své ženě, ale neudělal jsem to. Tentokrát ne.

Sledoval jsem ji. Její tenké nožky, její slzy. Slyšel jsem její tlumené vzlyky. Najednou utichla a nohy jí ztuhly, jak na nich zatnula svaly. Se šplouchnutím je vytáhla z vody. Lávka, na které seděla, zavržala. Dívka si stoupla.

Přes zvlněnou hladinu jsem zaslechl její slova. Hlas se jí třásl, ale už neplakala.

„Je tu snad někdo, kdo mi chce zabránit i v tomto?! Už to nemůžu snášet. Já...“

Její hlas se vytratil, ale víc už říkat nemusela. Už jsem věděl, co se rozhodla udělat. Že to bude její poslední rozhodnutí.

V tu chvíli se ve mně něco zlomilo. Najednou jsem pocítil takový smutek, že mě začaly pálit oči. Smutek. Byl to smutek. Pocit. Kdybych stál, podlomila by se mi kolena a já bych se zhroutil. Tolik lidí sem v minulosti přicházelo a já jsem je zabil, avšak ona sem přišla, aby se zabila sama. Aby udělala to, za co půjde rovnou do pekla. Jako já. Najednou jsem nechtěl, aby to udělala. Nechtěl jsem, aby ještě někdo zažil to co já. Najednou jsem se cítil slabý, ospalý a promrzlý. Ať už ta dívka provedla cokoli, nezasloužila si peklo.

„Dost!“ vykřikl jsem, ale z mého hrdla vyšly jen bublinky. „Dost!“

Utichla. Ucítil jsem na sobě její pohled. Přemohl jsem bolest a vynořil jsem se.

Měla zarudlé, ale přesto krásné oči. Její duhovky se vůbec nemusely stydět za své jméno – zračila se v nich zelená, modrá, jantarová... snad všechny možné barvy. Jen na její oči bych se dokázal dívat hodiny. A na její obličej? Dny. Týdny. Měsíce. Její obočí se klenula do dvou překrásných oblouků, malý nosík měla lehce zašpičatělý a tvář čistou jako studánka. A její rty!

Rudější jsem snad nikdy neviděl. Ústa se jí údivem otevřela, jako by chtěla vykřiknout, ale zapomněla, jak se to dělá. Zalapala po dechu a přitiskla si ruku na srdce.

Chtěl jsem udělat spoustu věcí a všech bych litoval. Nakonec jsem se rozhodl.

Smekl jsem svůj zelený klobouk a uklonil jsem se. „Slečno,“ pronesl jsem. Stále jsem cítil tu nesnesitelnou bolest. Nebýt toho, že mě nadnášela voda, svalil bych se před ní na zem, slabý jako suchý list.

Nekřičela. Jen na mě hleděla jako na přízrak.

„Kdo jsi?“ Hlas měla pevný. Byla statečná... nebo šílená.

„Myslím, že to víš,“ odpověděl jsem.

Probodla mě vyzývavým pohledem. „Tak to udělej.“

Chtěl jsem se smát jako nikdy. Tohle mi člověk ještě neřekl. „Co?“

„Zabij mě.“

Opravdu jsem se zasmál. „Proč?“

„Protože jsem člověk. Protože jsem jen další duší, kterou si uschováš a budeš ji mučit.

Protože jsi zrůda, která tohle má dělat. A protože ses nezdráhal ublížit mé babičce.“

Její poslední věta mě zmátla. Co jsem si pamatoval, mučil jsem jen jednu ženu, která mohla být její babičkou. *Mou* ženu. Netušil jsem, že měla další dítě.

„A jak si myslíš, že jsem ublížil tvé babičce? Řekla ti to?“

„Ano,“ prohlásila dívka. „Říkala, že zažila to, čeho se nedočká ani v pekle. Že ať už mě sem táhne cokoliv, nesmím sem chodit, jinak uvidím a prožiji věci, které by nikdy neměly existovat. Že to tu je horší než v přibězích. A že nejhorší věc z toho všeho jsi ty!“

„Přesto jsi tady. Chceš, abych tě zabil?“ Netušil jsem, co bych dělal, kdyby řekla ano.

Sklopila oči. „Nevím. Já... nevím.“ Vypadala tak bezmocně! V tu chvíli jsem si byl jist, že já její život neukončím.

Doplaval jsem k lávce a vyskočil jsem na ni. Trochu jsem zavrával, ale nakonec jsem stál před ní v celé své kráse. Byla o trochu vyšší než já, což mi až dosud připadalo nemyslitelné. Ale to i ušetření někoho, kdo zavítá k mému jezeru.

„Ať už chceš, nebo nechceš, abych ti ublížil, já to neudělám. To, co jsem udělal tvé babičce... Lituji toho. Lituji všeho, co jsem udělal, ty a Bůh nechť jste mi svědky. Už nechci zabíjet, protože jinak bych musel zabít tebe. To nechci. Sice se to vymyká všemu, pro co my, vodníci, žijeme, ale já klidně zemřu, než abys kvůli mně vypustila duši ty. Neznám tě a nevím, co jsi udělala, že jsi přišla sem, ale já nejsem soudce.“

A skočil jsem do svého jezera. Dívka, kterou jsem odmítl připravit o život, tam stála ještě dlouho.

Přišel další den a ona se vrátila. Našla mě sedět opřeného o mohutnou vrbu s úsměvem na tváři. Oči jsem upíral někam do dále. Byl jsem mrtvý.